

– På väg till Aracataca stoppar de oss. Vi har stannat för att köpa frukt och när vi ska fortsätta, stiger de fram. De är tre män med gevär och jag ser att Carlos, chauffören, omedelbart blir rädd. Trots att han förklarar sig vara solidarisk med Farc nonchalerar de allt han säger och vi tvingas lämna bilen och sedan börja vandringen. Jag tror att vi går i över fyra timmar innan vi stannar vid ett stenhus. I ett av de mindre rummen stängs vi in, och förbi av trötthet somnar jag.

Tidigt nästa morgon beordras vi upp. Det har börjat ljusna. Endast en smal stig skiljer huset från en brant sluttning. Jag är fortfarande trött och det enda jag minns är att jag står på stigen och ser ut över dalgången. Därefter vet jag inte annat än att jag känner en intensiv smärta i min högra höft. Jag förmår knappt röra mig och jag gråter. Jag inser att jag har fallit nedför branten och hamnat under ett utskjutande stenblock. Samtidigt som det räddat mig från att falla ännu längre, har jag från midjan och nedåt kilats fast. Carlos och männen försöker dra loss mig, men smärtan är outhärdlig och till slut ger de upp.

Det måste ha gått en stund. När jag äntligen börjar nå klarhet, förstår jag att männen är borta och att bara jag och Carlos är kvar. De har, begriper jag sedan, gått ner i dalen för

att hämta hjälp och låtit Carlos stanna. Eftersom de förfogar över hans bil och förmodligen tror oss vara ett par, har de uppenbarligen tagit för givet att han ska bli vid min sida.

Jag ligger parallellt med stigen. Nedanför mig kan jag se den undersköna dalen breda ut sig, men jag förmår knappt vrida huvudet och se upp mot huset utan att smärtan tilltar. Carlos sitter på en klippa halvvägs mellan mig och huset, avståndet kan röra sig om fem meter men det konstiga är att han inte tycks beröras av min skada. Under bilfärden har han varit tyst, eller ska jag säga gåtfull, nästan hemlig på ett sätt som jag motvilligt fascinerats av. Efterhand har ett visst samförstånd ändå etablerats; han har lyssnat alltmer koncentrerat, men trots att jag nu ropar till honom förblir han sittande. Först förstår jag ingenting, men mitt i min förtvivlan kan jag småningom strukturera tankarna. För att rädda sitt eget skinn måste han visa männen att han fullgör deras order. Att fly och lämna mig skulle innebära en risk; om de ertappar honom skulle hans liv inte stå att rädda. Genom att nonchalera mig upprätthåller han den attityd de utsagt ålagt honom.

Allt känns fruktansvärt och förnedrande. Jag gråter igen, och min utsatthet förvärras av känslan att Carlos iakttar mig. Utlämnad åt hans blickar upplever jag mig inte som en människa, utan mer som ett ting, och vad värre är, trots att jag inte har gjort något som jag ångrar, känner jag skam. Värst är ändå smärtan; först skär den genom kroppen, sedan övergår den till ett dunkande eller kanske mer till ett molande, som jag på inget sätt kan döva. Till slut förmår jag inte uthärda pinan och som en reaktion utan all eftertanke, börjar jag tala. Det är som om orden föds ur min utsatthet, att de levandegör allt det jag då saknar och genom att formulera dem lindrar de både min smärta och sorg. Först viskar jag mina barns namn. Efter ytterligare en stund börjar jag berätta. Jag skildrar min nöd, men snart lämnar

jag all självömkan och öppnar portarna till mitt inre. Vad har jag att förlora? Jag blir privat, jag nämner skändligheter och lögner. Sen blir jag intim, skamlöst intim, och hela tiden förnimmer jag Carlos närvaro. Jag förstår att han inte bara betraktar mig, utan att han också lyssnar till allt jag säger. Hela tiden konfunderas jag av hans tystnad, men att inleda en dialog med mig vore som att ingå ett förbund, en överenskommelse, och med det skulle ett engagemang krävas av honom. Dessutom är min ärlighet nog inte odelat positiv; kanske lockar den honom att lyssna, men samtidigt utgör den också ett hot; skulle han säga något måste han träda in i det försåtliga språkets djungel. Jag fortsätter min bikt och börjar snart acceptera inte bara min egen, utan även hans vanmakt. Kanske är det min roll som kvinna och mor som får mig att känna så. Det är galet, jag vet det där jag ligger, men trots min tilltagande svaghet märker jag att jag mer och mer värnar om honom. Orden blir mitt sätt att komma nära och att beröra. Jag vet inte hur länge jag håller på, min tidsuppfattning är rubbad, men det är när jag en gång återger att jag stått upp mot ett orättfärdigt fördömande, som han reagerar.

Först ställer han några harmlösa frågor. Därefter följer flera, men det är som om han ännu befinner sig i ett rum, där världen utanför avskärmats. Som om han räds något okänt håller han sig till det enkla och oantastliga, men det är inte vad han säger utan själva sägandet, pauserna mellan orden och satserna, som jag främst uppfattar. Nej, jag är inte fullt medveten om det då, men om det är något som jag efterhand märker, är det hans utsatthet; likt ett sårat djur smyger han fram. Orden får inte avslöja honom, han måste vara saklig och korrekt, men i dem ryms något, kanske sådant som han ännu inte är människa att konfronteras med. Trots min skada eller

snarast på grund av den – alla mina sinnen måste vara öppna – förmår jag ta in alltmer av det han förmedlar.

Jag är omtöcknad och andas allt tyngre. Ändå spirar en önskan om att höra mer av det han försöker uttrycka. Den känsla av meningslöshet, som ofta brukar drabba mig, existerar inte längre och upplevelsen av skam och av att vara ett objekt för hans blickar förgår. Han fortsätter att tala och eftersom jag vid det laget inte längre har kraft att vända huvudet, kan han osedd tömma sig på sådant som han hållit tillbaka. Ännu har jag ork att lyssna och en gång hör jag honom kommentera något jag sagt. Han dröjer där; sin tanke väver han samman med min, och i dvalan, svagt men ändå tveklöst, förnimmer jag att våra berättelser möts. Min oförmåga att tala stör mig inte längre. Det är inte orden, utan insikten om att våra erfarenheter befruktar och förmerar varandra, som är det viktiga. Tillfreds vilar jag ett ögonblick i den tanken, innan jag förlorar medvetandet.

Sent på eftermiddagen kommer männen tillbaka. De har med sig spadar, spett och en bår, och jag minns inte mer än att jag i kvällningen bärs ner i dalen. Förmodligen har de förstått att min skada är allvarlig och att de inte kan få något för mig. Tysta kör de oss till Santa Marta, släpper av oss vid sjukhuset och försvinner med bilen.